

Prohra - povídka ze sportovního prostředí

Prohráli jsme zápas. Byla to má chyba. Těsně před koncem jsem se přestal soustředit na hru a pozoroval jsem jednoho mladíka na tribuně. Chodil na stejnou střední školu, ale o rok níže. Uvažoval jsem, že by nebylo špatné se s ním pod nějakou záminkou blíž seznámit a potom třeba i ... Takto zasněný jsem si nevšiml, že na mne Jeef směřoval přihrávkou. Míč proletěl kolem a než jsem se stačil vzpamatovat, zmocnil se ho protihráč a střelil nám branku. Všichni kluci byli naštvaní a Jeef mne uhodil do zad a zlostně se mne zeptal jestli chrápu. Do konce zápasu se nám již nepodařilo výsledek zvrátit a naše šance na postup do finále se rozplynula. Po závěrečném odpískání všichni rozmrzele odcházeli do šaten. S velkým pocitem viny jsem tam šel jako jeden z posledních a v duchu uvažoval, co tomu řekne trenér.

V šatně nebyl a tak jsem se snažil omluvit se alespoň ostatním. Ty mi však jen nadávali nebo se se mnou vůbec nebavili. Postupně se svlékali a trousili do sprch. Bezradně jsem se posadil na lavičku a už jsem se chtěl také začít svlékat. V tom se však otevřeli dveře a dovnitř vstoupil trenér. Spolu s ním vešel i Mark, kapitán našeho školního mužstva. Pochopil jsem, že se bude projednávat moje provinění a tak jsem pomalu vstal a se sklopenou hlavou jsem čekal, s čím začnou. Trenér se mne zeptal, zda jsem si vědom toho, co jsem způsobil. Já mu odpověděl že ano. Pak se mně zeptal, zda zasluhuji trest. Mlčky jsem přikývl a ještě zarytěji jsem hleděl do země. Jen jsem bleskově přehlédnul nohy kluků, kteří se přestali převlékat a postupně nás obestupovali. Trenér se však ohradil, že neslyšel žádnou odpověď a já musel nahlas říct, že si trest určitě zasloužím. Na ta slova se trenér pousmál a řekl mi, že se s kapitánem Markem dohodli, potrestat mne, jak je u nás v družstvu zvykem, výpraskem. Dostanu prý na zadek sto ran řemenem a ukázal směrem k Markovi. Teď jsem si teprve všiml, že ten drží v ruce řemeny hned dva. Oba byly asi čtyři centimetry široké, ale zato poměrně silné. Podíval jsem se na ně a nepříjemně mne zamrazilo. Protože jsem nebyl v poslední době od trenéra potrestán, mohl jsem si na prvních padesát ran nechat jako drobnou výhodu natažené trenýrky, avšak zbytek trestu už musí být jen na holou. Pomyslel jsem si, že tenká látka těsných trenýrek moc velká úleva není, ale byl jsem rád alespoň za to.

Mezitím se hlouček kluků rozestoupil a hned se našlo několik ochotných rukou. Které přesunulo lavičku do středu šatny. Popošel jsem k ní, kleknul na zem, ohnul se přes ní a pevně se chytil za její nožičky. Do hloučku kluků, kteří mne obklopovali se včlenili i ti, kteří se sprchovali a teď chvatně zavřeli vodu a tak jak byli - nazí a mokří - přispěchali na zaslouženou podívanou. Mark podal jeden z řemenů Jefovi a oba se postavil za mne, každý z jedné strany. Zaujali takové místo, aby se mohli bez potíží pořádně rozpráhnout a pak už jen čekali na trenérův pokyn. Pak se jako první napřáhl a vší silou mne řemenem přetáhl přes nastavený zadek Mark. Po této první ráně jsem stáhnul půlky, ale hned jsem je povolil. Podařilo se mi i potlačit výkřik a pevněji jsem sevřel nožičky lavičky. Zároveň se ozvalo i počítání. Nato přišla druhá rána z druhé strany od Jefa. A pak znovu od Marka a opět od Jefa. Oba mne bili pěkně pomalu, pečlivě a s železnou pravidelností se střídali. Jak postupně dopadal řemen na můj zadek, měl jsem čím dál tím víc práce potlačovat projevy bolesti. Ještě chvíli jsem odolával dobře mířeným a hlasitě pleskajícím ranám, ale pak se to už nedalo vydržet a při každé další ráně jsem tlumeně vykřikl. Najednou se ozvalo „padesát“. Oba kluci mne přestal řezat a mírně ustoupili. Trenér mi přikázal, abych vstal a stáhnul si trenýrky. Kromě trenýrek jsem si sundal i tričko a zcela nahý jsem se znovu hrozně nerad přehnul přes lavičku. Uchopil jsem jí znovu za nožičky a vystrčil teď už pěkně zarudlý zadek. Hrozně jsem se styděl a cítil, jak si ho všichni hltavě prohlížejí. Nejraději bych se sebral a utekl, ale to nebylo vůbec možné. S velkým strachem jsem čekal na další bití. Celý jsem se trásl a v duchu jsem se snažil uklidnit se. Pořád jsem si opakoval, že to musím vydržet a nesmím se před klukama ztrapnit. Snad víc než výprasku jsem se bál této potupy.

Z mých urputných myšlenek mne surově vytrhla Markova rána řemenem. Byla hrozná. Škubnul jsem sebou a tlumeně vykřikl. Zadek mne strašně páčil a hned mi bylo jasné, že moje předsevzetí vezme za své. A zase - Plesk! - dopadl mi na zadek Jefův řemen a mně vyhrkly do očí slzy. Moje provinění a zároveň i můj vystrčený holý zadek přiváděl Jefa s Markem do extáze. Mrskali mne svými řemeny ze všech sil a já při každé ráně vřískal, kroutil se a zvedal z lavičky. Proto se na trenérův pokyn jeden z kluků opřel oběma rukama o moje ramena a drtivou silou mne k ní přimáčkl. Další mne chytli za nohy a drželi mne tak až do konce výprasku. Ten pro mne byl nekonečný. Zadek jsem měl rozpálený a kluci mne tepali, ani trochu mne nešetřili. Konečně se ozvalo „sto“.

Bylo to pro mne částečné vysvobození. Uvolněně jsem klesl na lavičku a hlasitě vzlykal. Nebyl to pro mne však ještě konec. Opatrně jsem se narovnal a v kleče jsem se ještě musel všem omluvit, poděkovat za výprask a poprosit za odpuštění. Teprve potom jsem se mohl postavit. Zvedl jsem ze země trenýrky a tričko a odešel jsem je odložit do své skříňky. S ručníkem a s pálicím a opuchlým zadkem jsem pomalu šel do sprch. Dlouho jsem pak stál v proudu vody, neustále okukován ostatními kluky, kteří hodnotili Markův a Jeffův výkon. Chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatoval. Jedno jsem však věděl naprosto přesně. Už nikdy nebudu během hry nepozorný.

Napsal grovio

Pokud se ti příběh líbil, případně chceš zažít totéž co mladý nepozorný sportovec (jsi štíhlý do 30 let), pak napiš na grovio@seznam.cz

www.spankboy.cz